

разговорятъ. Борисчо твърдѣ много се зачуди на това, защото господаря му никоги другъ пжтъ не го бѣ викалъ. Борисчо отиде въ стаята на господаря си, а той наченѣ съ ясенъ гласъ да му говори: „Синко мой, минѣхъ се вече дванадесетъ години откакъ си ти въ моята воденица, откакъ си подпора на моята старостъ. Прѣзъ цѣлото това врѣме видѣхъ и увѣрихъ се, че си добъръ и почтенъ човѣкъ“.

— Господарю, — прѣкъснѣ го Борисчо и рече му, — за кого е тази хвалба.

— Остави, мой синко, да кажѣ онова, което отдавна мислѣхъ. Азъ съмъ старъ, както и самичѣкъ видишъ, приближавамъ се къмъ гроба, още нѣкой день и менъ ще ме нѣма. Мило дѣте, самъ саминичѣкъ съмъ, нѣмамъ нигдѣ никого, бѣди ми синъ, и азъ ще ти бѣдѣ баща, а послѣ смъртъта ми цѣлото си имание оставамъ го тебе. Господарувай и живѣй почтено и не засрамвай името ми въ гроба, защото ти ми си синъ, а азъ тебе баща.

— Господарю, татко, — извика Борисчо съ тъженъ гласъ и се хвърли прѣдъ колѣнѣтъ на стария воденичаръ, — не бой се, съвѣстно ще извършѣ своята задача, ще бѣдѣ почтенъ човѣкъ, а вамъ за похвала!

— Богъ да те благослови синко мой — прошепнѣ стария воденичаръ и повдигнѣ отъ земята новия си синъ. Късо врѣме слѣдъ това затвори умернитѣ си очи стария воденичаръ и отиде при Бога да дава смѣтка, за своитѣ работи извършени тукъ на земята, а своето имание остави на Борисча, както му обѣща. Борисчо, наистина, се показва достоенъ и вреденъ за дѣлото на стария водени-